

Ceruza Tartomány kulisszatitkai

↳ Kántor Zsolt

Volt-e éden vagy csak álom szállt alá?
S kikben magként ficáncolt a kezdet,
mind csak **végbementek**? Mi értelme ennek?

És Rilke, Borges, Celan, Spinoza?
Az édes tradícióba forrva,
feloldódva a *valamiben* kimúltak?

Hogy ne legyenek többen a holtak,
mint az ízig-vérig elevenek,
meglágyult, mi megmerevedett?

A nagy egész miként bírta nézni,
hogy szinte lehetetlen *megélni*?
Amit a történelem elviselt.

Az égben az elvetett mag kikelt.
Folyt. Köv. Mondta az Úr.
Író, lelkész! Mi lelt?

Hol van belőled a múlt?

Folyószöveg — folyófű

Eltöröltetik az emlék, ami a felszínre jön. Amit az idő kihoz, lefölozi a memória. Kiteszi a partra, mint üledéket, ami azután elporlad. S ami mélyen gubózik, érik. S oda le kell menni, a szellem búváruhájában, hogy kikutassuk a lényeg bugyrait, a pillanat cizellált celláit. Ami szép és üres, az tulajdonképpen még rondább, mint a praktikus közepszerű. Radikális a méricskélés. A hasznavehetetlen gyönyör azonban folyton bemászik a hajóba, mint egy patkány. Éjjel, amikor alszik a társulat, megszüli a kölykeket a zsölye párnáin. Azután fölmeleg a pulpitushoz, és azt kiáltja: elmúlt a jövő, jöjjön az eső! Akkor elered valóban a zápor, mintha apró tűszúrások döfködnék a frigsátor oldalát, kopog a manna a ponyván. S ami eltöröltetett, lassan kikel. Újraszövi magát az idő s a vízesés. A hajó kiköt, a vitorlát mosólúgba gyömöszölik, hogy kifehérítsék a vért. A folyófübe matrózok fekszenek, lányok legyeznek őket parlamenti határozatokkal, törvénytervezetekkel. Közéleg a testületi ülés. Ahogy a hostess hölgyek definiálják: a felhívított recepció. Sebaj, közben a báli időszak is elkezdődik. Méz illata száll az operaház felől. Kakaós palacsintát árulnak a sarkon. Árnyékokat rajzol a járdára egy baboskendős restaurátornő. A világ-hatalom, a világ-nyelv dekoratív pompájából pusztán ennyi maradt, jegyzi meg a fura nőalak, a dolgok árnyai, a semmi pecsétes múltja.